

ZARZĄDZENIE

Dnia 26 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

1. Na podstawie art. 80 § 2a i 2b ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (dalej: usp) w zw. z art. 13 k.p.k. oraz art. 120 § 2 k.p.k., odmówić przyjęcia wniosku o wydanie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej: sędziego SO w S. X.Y., asesora SR [...] w W. X.Y.1, sędzi SR [...] w W. X.Y.2, z uwagi na oczywistą bezzasadność wniosku oraz niespełnienie warunków formalnych w postaci braku przesłania wniosku sporządzonego i podpisanego przez pełnomocnika będącego radcą prawnym lub adwokatem oraz braku przesłania odpisu aktu oskarżenia wniesionego do sądu wskazującego sprawę, w której immunitet ma być uchylony, pomimo wcześniejszego wezwania do ich uzupełnienia;

2. Na podstawie art. 135 § 3 w zw. z art. 135 § 4 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (dalej: upp) w zw. z art. 13 k.p.k. oraz art. 120 § 2 k.p.k., odmówić przyjęcia wniosku o wydanie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora Prokuratury Rejonowej [...] w W. X.Y.3, z uwagi na oczywistą bezzasadność wniosku oraz niespełnienie warunków formalnych w postaci braku przesłania wniosku sporządzonego i podpisanego przez pełnomocnika będącego radcą prawnym lub adwokatem oraz braku przesłania odpisu aktu oskarżenia wniesionego do sądu wskazującego sprawę, w której immunitet ma być uchylony, pomimo wcześniejszego wezwania do ich uzupełnienia;

3. Na podstawie art. 120 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 128 usp w zw. z art. 13 k.p.k., oraz na podstawie art. 120 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 171

pkt 1 upp w zw. z art. 13 k.p.k., wniosek M. C. z 18 września 2024 r. o wyznaczenie pełnomocnika z urzędu do złożenia wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej: sędziego SO w S. X.Y., asesora SR [...] w W. X.Y.1, sędzi SR [...] w W. X.Y.2, prokuratora Prokuratury Rejonowej [...] w W. X.Y.3, uznać za oczywiście bezzasadny wobec oczywistej bezzasadności wniosku o wydanie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej oraz pozostawić w aktach sprawy bez podejmowania czynności;

4. Odpis zarządzenia doręczyć wnioskodawczyni wraz z pouczeniem, że na zarządzenie to przysługuje zażalenie do Izby Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego w terminie 7 dni od dnia jego doręczenia;

5. Sprawę zakreślić w repertorium I ZI, jako załatwioną.

UZASADNIENIE

M. C. wniosła o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej: sędziego SO w S. X.Y., asesora SR [...] w W. X.Y.1, sędzi SR [...] w W. X.Y.2, prokuratora Prokuratury Rejonowej [...] w W. X.Y.3.

Przewodniczący Wydziału I Izby Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego zarządzeniem z 9 września 2024 r., wezwał M. C. do uzupełnienia braku formalnego ww. wniosku poprzez przesłanie wniosku sporządzonego i podpisanego przez pełnomocnika będącego radcą prawnym lub adwokatem oraz przesłanie odpisu aktu oskarżenia wniesionego do sądu wskazującego sprawę, w której immunitet ma być uchylony w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku w razie nieusunięcia braku w wyznaczonym terminie.

Wezwanie do uzupełnienia braków formalnych M. C. odebrała 17 września 2024 r.

Pismem z 18 września 2024 r. M. C. wniosła o wyznaczenie pełnomocnika z urzędu do złożenia wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej, ponieważ jest osobą ubogą i chorą.

Przepis art. 119 § 1 k.p.k., określa wymogi formalne, jakie winno spełniać każde pismo procesowe składane przez strony w procesie karnym, a więc także wniosek o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej.

Zgodnie z treścią § 1 pkt 1 k.p.k. art. 119 k.p.k., wniosek o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności – będący pismem procesowym – winien zawierać oznaczenie sprawy karnej, której dotyczy. Innymi słowy wnioskodawca ma obowiązek wskazać konkretne postępowanie karne, które jest prowadzone przeciwko sędziemu, stawiane mu zarzuty oraz organ sądowy, przed którym to postępowanie się toczy. Uchylenie immunitetu sędziemu nie może bowiem nastąpić *in abstracto*, lecz tylko w konkretnej sprawie i w zakresie konkretnych czynów zarzucanych sędziemu.

Jak stanowi art. 80 § 2b usp, jeżeli wniosek o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej nie odpowiada warunkom formalnym pisma procesowego określonym w Kodeksie postępowania karnego lub jest oczywiście bezzasadny, prezes sądu dyscyplinarnego, w drodze zarządzenia, odmawia jego przyjęcia.

Z kolei w przepisie art. 135 § 3 upp, wniosek o zezwolenie na pociągnięcie prokuratora/asesora do odpowiedzialności karnej, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, sporządza i podpisuje pełnomocnik będący adwokatem albo radcą prawnym. Zgodnie natomiast z art. 135 § 4 upp, jeżeli wniosek o zezwolenie na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej lub wniosek o zezwolenie na tymczasowe aresztowanie prokuratora/asesora nie odpowiada warunkom formalnym pisma procesowego określonym w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego, przewodniczący sądu dyscyplinarnego odmawia, w drodze zarządzenia, jego przyjęcia.

Natomiast zgodnie z art. 13 k.p.k. uzyskanie zezwolenia władzy, od którego ustawa uzależnia ściganie, należy do oskarżyciela.

Powinnością M. C. było udowodnienie posiadania statusu oskarżyciela a tym samym wykazania, że posiada legitymację do wystąpienia w charakterze pokrzywdzonego. Wnioskująca mogła uczynić powyższe poprzez przedłożenie odpisu aktu oskarżenia przesłanego do właściwego Sądu. Możliwość uruchomienia procedury immunitetowej wymaga bowiem udokumentowania tej czynności.

Należy podkreślić, że z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy nie wynika, aby M. C. formalnie przysługiwał status oskarżyciela, którego nabycie uprawnia dopiero do wystąpienia z wnioskiem o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej.

Do wniosku nie dołączono ponadto żadnych dokumentów wskazujących na prawdopodobieństwo popełnienia przestępstwa. Brak jest przesłanek wskazujących na możliwość wydania zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej wskazanych we wniosku sędziów, asesora i prokuratora.

W związku z powyższym, wobec faktu, że wnioskodawczyni M. C. w wyznaczonym terminie nie uzupełniła braku formalnego oraz z uwagi na oczywistą bezzasadność wniosku, należało zarządzić jak na wstępie.

[M. T.]

[a.ł.]